

ENKI A NINCHURSAG

Když zemi čistou jste si rozdělili, boží,
Dilmun byl krajinou čistou,
když zemi neposkvrněnou, místa jste si rozdělili,
byla země Dilmun krajinou čistou.
5 Země Dilmun je čistá, země Dilmun je jasná,
země Dilmun je jasná, země Dilmun je zářící.
Tehdy ještě, když na Dilmunu ulehl sám,
i pro Enkiho, jenž se tam potom se ženou svou miloval,
byl Dilmun místem jasným, místem zářícím.
10 Tehdy ještě, když na Dilmunu ulehl sám,
i pro Enkiho, jenž později tam se ženou svou ležel,
byl Dilmun místem jasným, místem zářícím.

Na Dilmunu vrána nekrákorala,
kohout nekokrhal,
15 lev nezabíjel,

vlk nerdousil beránka.
Divoký pes nevěděl o chytání jehňat,
vepř neznal, co je požírat obilí.
Slad, který vdova na střeše usušila,
20 pták z výšin nebe nevyzobával.
Holubička hlavu svou (k zrnkům) neskláněla.
Kdo oči měl choré, neřikal »mám oči choré«,
kdo hlavu měl bolavou, neřikal »bolí mě hlava«,

stařeny dilmunské neřikaly »jsem stařený«,
25 starci neřikali »jsem starci«.
Dívka se nekoupala, ve městě voda čistá nepřýštila.
Kdo tehdy řeku překročil, již neřekl nic,
kněz pohřební kolem něho neobcházel,
žádný zpěvák nezpíval.
30 Na okraji města nářek slyšet nebylo.

Tu Ninsikilla otci svému Enkimu praví:
„Město, jež jsi založil, město, jež jsi založil,
Dilmun, město, jež jsi založil,
(1 *Řádek fragmentární*)

35 nemá žádné řeky.
Na Dilmunu, jež jsi založil,
sladká voda neteče,
statky a pole úrodné nejsou!“

(2 *Řádky zrušeny*)
41 Otec Enki dceři své Ninsikille odpovídá:

„Nechť bůh slunce Utu, jenž na nebi stojí,
ze svého sídla se podívá, po délce své rozhlédne se!
(1 *Řádek fragmentární*)

45 Z úst, jež vodu ze země vysávají, ať vodu sladkou ti
ze země přinesou,
necht z tvého napajedla velkého voda vytéká!

Město tvé ať vodu hojnosti pije,
necht vodu hojnosti z něho pije,
ať studny vody hořké ve vodu sladkou se změní.

49 ^a Necht brázdy na polích nadbytek zrna ti dají,
50 ať město tvé přístavem, sýpkou země se stane!
Ať Dilmun přístavem, sýpkou země se stane!“

Pak Utu, bůh slunce na nebi žhnoucím,
ze svého sídla se podíval, po délce své rozhlédl se.

Z města boha měsíce Nannara,
55 z úst, jež vodu sladkou ze země vysávají,
vodu sladkou jí ze země přinesl.

Z jejího velkého napajedla voda vytéká.
Město její vodu hojnosti z něho pije,
Dilmun vodu hojnosti z něho pije.

60 Studny vody hořké se ve vody sladké proměnily,
brázdy na polích nadbytek zrna jí přinesly,
město její se přístavem, sýpkou země stalo,
Dilmun se přístavem, sýpkou země stal.
Nyní je Utu mocný, opravdu, stalo se tak!

65 Ten, jenž sám moudrý je, před Nintu, země matkou,
Enki moudrý před Nintu, země matkou,
svým mužským údem hráze kanálů plnil,
svým mužským údem rákosy svažoval,
svým mužským údem rákosy do listoví oblékal.
70 Potom pravil: „Nikdo ať do rákosisté nev kročí!“
Enki potom pravil: „Nikdo ať do rákosisté nev kročí!“
Při životě Ana přísahal.
(2 řádky fragmentární)

75 Sémě své vložil jí do lúna.
Sémě jeho do svého lúna přijala, Enkiho sémě.
Den jeden byl pro ni měsícem jedním,
dny dva měsíce dvěma,

80 dny tři měsíce třemi,
dny čtyři měsíce čtyřmi,
dnů pět měsíce pěti,
dnů šest měsíce šesti,
dnů sedm měsíce sedmi,
dnů osm měsíce osmi,
dnů devět měsíce devíti, měsíce mateřství.
85 Nintu, matka země, (tak hladce) jak nejlepší olej,
(tak hladce) jak teče nejlepší olej,
Ninmu porodila.

90 Bohyně Ninmu ke břehu vyšla.
Enki se v rákosíšti dívá, rozhlíží se,
svému poslu Isimudovi praví:
„Tu mladou a krásnou dívku snad políbit nemám?
Krásnou Ninmu snad políbit nemám?“
Posel Isimud mu odpoví:

95 „Tu mladou a krásnou dívku nelíběj,
nelíběj Ninmu krásnou!
Pro svého vládce zvednu vítr silný, zvednu vítr silný!“
(Bůh) sám potom do člunu vstoupil,
podruhé k břehu s ním přirazil.
100 Objal ji, políbil,
Enki sémě své vložil jí do lúna.
Sémě jeho do svého lúna přijala, Enkiho sémě.

Den jeden byl pro ni měsícem jedním,
dny dva měsíce dvěma,
105 dnů devět měsíce devíti, měsíce mateřství.
(Tak hladce) jak olej, jak nejlepší olej,
Ninmu (tak hladce), jak vytéká nejlepší knížecí olej,
Ninkurru porodila.

110 Bohyně Ninkurra ke břehu vyšla.
Enki se v rákosíšti dívá, rozhlíží se,
svému poslu Isimudovi praví:
„Tu mladou a krásnou dívku snad políbit nemám?
Krásnou Ninkurru snad políbit nemám?“
Posel Isimud mu odpoví:

115 „Tu mladou a krásnou dívku nelíběj,
nelíběj Ninkurru krásnou!
Pro vládce svého vítr silný zvednu, vítr silný zvednu!“
(Bůh) sám potom do člunu vstoupil,
120 poště k břehu s ním přirazil.
Objal ji, políbil,
Enki své sémě jí do lúna vložil.
Sémě jeho do svého lúna přijala, Enkiho sémě.
Den jeden byl pro ni měsícem jedním,
dnů devět měsíce devíti, měsíce mateřství.

125 (Tak hladce) jak nejlepší olej,
Ninkurra (tak hladce), jak vytéká nejlepší knížecí olej,
Úttu krasavici porodila.
Bohyně Nintu krásné Úttu říká:
130 „Chci radu ti dát, mou radu přijmi,
chci slovo ti povědět, za své je vezmi!
Někdo se v rákosíšti dívá, rozhlíží,
Enki se v rákosíšti dívá, rozhlíží,
oči mu svítí!
(asi 10 řádků fragmentárních)

144 Úttu, krasavice, rozkaž mu...
(3 řádky fragmentární)
okurky přines...

- 150 jablka přines...
hrozny přines...
V domě nechť se chopí mé šňůry,
nechť Enki se chopí šňůry mé!“
- 155 Podruhé vodou vše plnil,
strouhy vodou plnil,
kanály vodou plnil,
místa pustá vodou plnil.
Zahradník, jenž jen prach znal, teď raduje se,
Enkiho objímá:
„Kdo jsi ty ... (že zahrada se zelená)?“
Enki zahradníkovi odpovídá:
(*1 řádek zmiččný*)
„Přines mi okurky...
přines mi jablka...
přines mi hrozny...!“
165 Přinesl mu okurky...
přinesl mu jablka...
přinesl mu hrozny, do klína mu je vložil.
Enki zbledl, žezla svého se chopil,
Enki k bohyni Uttu zamířil.
170 „... v domě jejím? Otevři!“
„Kdo je to? Kdo jsi?“
„Já jsem to, zahradník, chci okurky, jablka a hrozny
ti dát, jak se to patří!“
Uttu se radovala, otevřela dveře domu svého.
Enki teď Uttu krasavici (objímá),
175 okurky jí dává...
jablka jí dává...
hrozny jí dává...
Uttu krasavice se před ním sklání, ruku mu nabízí.
Enki s Uttu teď společně radují se.
180 Vzal si její ňadra, v klínu jí spočinul,
(vzal si) její hýždě, všude jí hladil.
Vzal si její ňadra, v klínu jí spočinul,
on, mladík, s ní miloval se.
Enki semeno své jí do lúna vložil.
- 185 Sémě jeho do svého lúna přijala, Enkiho sémě.
Uttu krasavice...
Ninchursag však vyňala sémě z jejího klína:
vyrostl strom,
190 vyrostl medovník,
vyrostlo býlí,
vyrostla vodnice,
vyrostl trnitý keř,
vyrostla kapara,
vyrostl...
195 vyrostla kasie.
Enki se v rákosíšti dívá, rozhlíží,
poslu svému Isimudovi praví:
„Všem rostlinám v rákosíšti určit chci osud,
řekni mi, co je to za dřevo, co je to?“
200 Isimud, posel jeho, mu odpovídá:
„Pane můj, to dřevo je strom.“
I vytrhne jej pro něho a Enki ho sní.
„Pane můj, to medovník je.“
I vytrhne jej pro něho a Enki ho sní.
205 „Pane můj, to býlí je.“
I vytrhne je pro něho a Enki je sní.
„Pane můj, toto je vodnice.“
I vytrhne ji pro něho a Enki ji sní.
„Pane můj, toto je trnitý keř.“
210 I vytrhne jej po něho a Enki ho sní.
„Pane můj, toto je kapara.“
I vytrhne ji pro něho a Enki ji sní.
„Pane můj, toto je...“
I vytrhne to pro něho a Enki to sní.
215 „Pane můj, toto je kasie.“
I vytrhne ji pro něho a Enki ji sní.
Enki tak osud všem rostlinám určil, zcela je poznal.
Proto proklela Ninchursag Enkiho jméno:
„Až do jeho smrti očima života na něho nepohlédnu!“
220 Anunnakové seděli v prachu.

ENKI A NINMACH

Tu k Enlilovi líška mluví:
 „Když Ninchursag před tebe přivedu, jaká bude má
 odměna?“

Enlil líšce odpovídá:

„Když přede mne přivedeš Ninchursag,
 225 v městě svém stromy a pole pro tebe vzdělám,
 tvé jméno bude velebno!“

(24 řádků fragmentárních)

250 Ninchursag klínem svým na Enkim spočinula.

„Bratře můj, co bolí tě?“

„Má hlava mne bolí!“

„Boha Abu jsem ti porodila.“

„Bratře můj, co tě bolí?“

255 „Má čelist mne bolí!“

„Boha Nintulu jsem ti porodila.“

„Bratře můj, co tě bolí?“ — „Mé zuby mne bolí!“

„Bohyni Ninsutu jsem ti porodila.“

„Bratře můj, co tě bolí?“ — „Má ústa mne bolí!“

„Bohyni Ninkasi jsem ti porodila.“

260 „Můj bratře, co tě bolí?“ — „Má šíje mne bolí!“

„Bohyni Nazi jsem ti porodila.“

„Bratře můj, co tě bolí?“ — „Mé rameno mne bolí!“

„Bohyni Azimua jsem ti porodila.“

265 „Můj bratře, co tě bolí?“ — „Mé žebro mne bolí!“

„Bohyni Ninti jsem ti porodila.“

„Můj bratře, co tě bolí?“ — „Mé břicho mne bolí!“

„Boha Enšaga jsem ti porodila.“

„Pro ty (bohý) malé, jež zrodila jsem, je určen osud:

270 Necht Abu je pánem rostlin

a Nintula vládcem Maganu!

Ninsutu ať si Ninazua vezme

a Ninkasi ať je ta, jež přání plní!

Nazi necht si Nindara vezme,

275 Azimua necht si Ningišzida vezme!

Ninti necht měsíců je vládkyní

a Enšag pánem na Dilmunu!“

Ó otče Enki, tobě budiž sláva!

108

Za oněch dnů, kdy nebe a země stvořeny byly,
 za oněch nocí, kdy nebe od země bylo odděleno,
 v oněch letech, kdy osudy byly určeny,
 kdy Anunnakové byli zrozeni

5 a bohyně do manželství vzaty byly,
 mezi nebe a zemi se rozdělily.

Když bohyně otčotněly a rodily —

tehdy pro jídlo a pití své bozi ještě pracovali.

Velcí bozi na práci dohlíželi, nižší bozi nosili košíky,

10 při hloubení kanálů v Charalu hlínu sypali.

Tu seběhli se bozi, zrno drtili a na svůj život si stěžovali.

Tehdy nejmoudřejší, jenž velká božstva zplodil,

Enki v hlubině moře, kde voda kolotá, v místě, jež bůh

na posteli své ležel, ze spánku se neprobral.

15 Boží nářkájí, stěžují si: „On nám způsobil žal!“

Ke spícím, k ležícím do ložnice nevstupují.

Nammu, první z matek, jež velká božstva zrodila,

nátek bohů synu svému přednesla:

20 „Ty ležíš, ty opravdu spíš?

Ty odpočíváš? Proč nevstaneš?

Bozi, jež stvořil jsi, jedni do druhých bijí!

Můj synu, ze svého lože se zvedni, k moudrosti své

Opatři bohům náhradu, aby své košíky odhodit

Enki na přání matky své Nammu z lože vstal.

mohli!“

zručnost připoj!

109

25 Bůh, kníže svatý, v zamýšlení do stehů se bije,
vědoucí, moudrý, rozvážný, jenž vše moudré a dobré
zná, stvořitel, jenž dokáže všechno,
Sigensigduovi vzejít dal.

Enki po svém boku ho postavil, přemýšlí o něm.
Když Enki, jediný stvořitel tvaru, se do jeho nitra
pozorně díval,

řekl své matce Nammu:

30 „Má matko, na tvora, kterého vytvoříš ty, uval
práci bohů!

Až jádro hlíny nad oceánem Abzu smísíš,

až Sigensigdu hlínu odkrojí,

necht' Ninmach je ti pomocnicí,

Ninimma, Suzianna, Ninmada a Ningunna, jež jsi
zrodila,

35 Ninmug, Šaršargaba a Ninbara

ať při tvém porodu stojí!

Má matko, až osud mu rozhodneš,

Ninmach necht' na člověka robotu uvali!“

(5 řádků fragmentárních)

Bohyně rodičky se rituálně připravují na formování prvních lidí.

Enki, jenž všechno vykonal, aby též nitro jejích
rozveselil,
45 pro matku svou Nammu a pro Ninmach hostinu
vystrojil.

Ta, jež Sigensigdua vznešeného vede, teď chléb
vzácný bude pojídat.

Pro Ana s Enlilem Nudimmud pán čistá kůzlata upek.

Velcí bozi na něho chválu pění:

„Pane, ty všechno chápeš, kdo se ti moudrostí vyrovná,

50 Enki, velký paně, kdo v činech se rovnat ti může?

Jak otec rodný ty v sobě božské moci osudu ztělesňuješ!“

Enki s Ninmach společně pivo pili a jejich mysl
byla rozjařena.

Ninmach Enkimu praví:

„Podle toho, jak dobře či špatně je tělo utvořeno,
55 já osud mu — jak srdce mé si žádá — dobře či špatně
rozhodnu!“

Enki bohyni Ninmach odpovídá:

„Osud, který si přeješ, ať dobrý či špatný, určitým já
sám!“

I vzala Ninmach hlínu nad oceánem Abzu:

člověk první, jež stvořila, svou slabou paží ohnout
nemohl a neudržel nic.

60 Enki, když prvního uviděl se slabou paží, již ohnout
nelze a která neudrží nic,
určil mu osud — ustanovil ho dvorním sluhou.

Člověk druhý, jež stvořila, viděl málo a stále mrkal.

Enki, když druhého spatřil, jenž viděl málo a mrkal
stále,

osud mu určil — umění zpěvu mu daroval.

65 Velký pán, drak (celé země), ho před krále postavil.

Třetí člověk, jež stvořila, nohu měl strnulou.

Enki, když uviděl třetího, jenž nohu měl strnulou,

práci se střibrem ho naučil, jeho zář . . .

Člověk čtvrtý, jež stvořila, stále jen močil.

70 Enki, když čtvrtého uviděl, jenž neudržel moč,

koupal ho ve vodě, zařikával — za osud těla jeho jen
život holý dal.

Pátého člověka stvořila, byla to neplodná žena.

Když Enki tu ženu neplodnou viděl,

určil jí osud, do harému ji dal.

75 Šestý člověk, jež stvořila, úd mužský ani pochvu
neměl.

Když Enki spatřil toho, jenž úd mužský ani pochvu
na těle svém neměl,

toho, ježž Enli však na velkém místě jménem nazval,
za osud mu stanovil, aby stál před králem.

Ninmach kousky hlíny mrštila o zem vši silou.

80 Velký pán Enki bohyni Ninmach řekl:

„Každému, jež jsi stvořila, jsem určil osud, obživu dal. Nyní chci pro tebe tvořit sám, pro tebe osudy zrozených určovat!“

Enki tvořil podle hlavy její, těla, úst i vnitřností.

Bohyni Ninmach při tom řekl:

85 „Z údu vztyčeného semeno do lůna ženy vsířknu,
ta žena porodí.“

(2 řádky poškozené)

Druhý (člověk) byl Umul. Jeho hlava nemocná byla,
jeho oči nemocné byly, jeho ...

byl nemocný, jeho šje nemocná byla,
jeho život byl konci blázko, plíce měl nemocné, srdce
nemocné, vnitřnosti nemocné.

90 Hlava mu na těle visela, chléb do úst nevlozil, jeho
páteř ...

ramena jeho byla slabá, jeho nohy byly slabé, do pole
vyjít nemohl. Takového člověka stvořil.

I praví Enki bohyni Ninmach:

„Člověku, jež jsi stvořila, já určil jsem osud, dal jsem
mu obživu.

Nyní ty člověku, jež stvořil jsem já, osud urči, necht
pojídá chléb!“

95 Když Ninmach Umula spatřila, otočila se k němu,
k Umulovi přistoupila a otázky mu kladla. Mluvit
však neuměl.

Chléb dala mu k nasycení, nemohl na něj dosáhnout,
nemohl si odpočinout, nemohl spát.

Když vstal, nesedl si více, nemohl ulehnout ani
chléb jíst.

100 Tu Ninmach Enkimu praví:
„Ten člověk, jež jsi stvořil, živý ani mrtvý není,
neunese nic!“

Enki bohyni Ninmach odpověděl:

„Uřčil jsem přece život člověku, jenž ruku slabou měl,
chléb jsem mu dal,

i osud toho, jenž stále mrkal, jsem určil, chléb mu dal,

105 i osud toho, jenž nohu měl strnulou, jsem určil,
chléb mu dal,

i osud toho, jenž moč neudržel, jsem určil,
chléb mu dal,

i osud neplodné ženy jsem určil, chléb jí dal,

i osud toho, jenž neměl úd mužský ani pochvu,
jsem určil, chléb mu dal!“

111 (2 řádky zničeny)

Ninmach Enkimu praví:
(11 řádků zničeno)

123 „Nyní již nebudeš na nebi sídlit, na zemi bydlit.
I kdybys chtěl, na zemi nevystoupíš!

Na zemi sídlit nebudeš! Můj dům byl postaven, slova
tvá v něm však nebudou vyslyšena!

125 Na zemi nebudeš žít! Mé město bylo postaveno, já však
jsem plná hněvu!

Nyní je město mé zničeno, můj dům je zbořen, mé dítě
je zajato!

O spánek jsem oloupena, Ekur jsem opustila.
Já sama z ruky tvé nikdy již neuniknu!“

Enki bohyni Ninmach odpověděl:

130 „Slovo, jež vyšlo z mých úst, kdo změnit může?
Bohyně Ninmach, dílo tvé necht je spoutáno!

Poté, co Umul v lůně tvém ... jež nedokonalé bylo,
mne nechala jsi přijmout, kdo mohl ti odporovat?

Člověk, který za tebou jde, tvar podle mne má.
Ať modlí se!

Necht ještě dnes úd můj mužský velebí a v rozum tvůj
věří!

135 Chrámové strážce

až na místa postavím, necht slávu tvou rozhlásí!
Sestro má, necht hrdinství tvé je velebeno,
písni se opěvá a písmem napíše!

Bozi všichni mají své příbytky, Umul at nyní dům
pro mne staví!“

140 Ninmach velkému pánu, Enkimu, nemohla odporovat.
Ó otče Enki, jak sladké je tebe chválit!

ENKI A ŘÁD SVĚTA

Mocný pán nebe a země, sám o sobě vzněšený,
otec Enki, ten, jehož velký býk zplodil, velký tur
zrodil.

Miláček Enlila, hory veliké, miláček svatého Ana.
Vládce, jenž strom mésu v Abzu zasadil, nad zeměmi
všemi se zvedající.

5 Mocný drak, jenž v Eridu stojí,
jehož stín pokrývá nebe i zemi,
sad stromů ovocných, který se na zemi rozprostírá,
Enki, hojnosti pán, vládce Anunnaků,
Nudimmud, v Ekuru mocný, síla nebe i země.

10 (Enki), tvůj vzněšený chrám zapustil v Abzu sloup
nebe i země.
Enki když oči zvedá, nepřátelé zneklidní.

Tura zplodil, jelena zplodil,
ovci divokou zplodil, divokého býka zplodil,
... vyhloubil jámu uprostřed hor,
15 na místě, kam nikdo nevstoupí.

Jak kořeny rákosu do nitra země hledíš.
Do chrámu jsi vstoupil, aby dokonalým stalo se jeho
jméno,

abys rozkazy i úradky vynášet mohl,
svět jednou provždy uspořádat.

20 Jsi vládcem paláce!
V míru a hojnosti jsi (jeho) základy položil,
oděl ses rouchem iněným,
k ozdobě své korunu sis nasadil,
šat tvůj je dokonalý.

25 V krajině pravé ses zastavil!
Pole obdělává jsi zavlažal.

Na rozkaz tvůj vrší se kopce a hromady obilí,
stáj s ohradou olej a mléko poskytuje,
pastýř v radostné písni sladkými slovy to chválí,
pastýř dobytka, jenž stloukáním másla tráví své dny.
Pro věčeře slavnostní ve svatyních bohů vše, co se
patří, jsi připravil.

Tvé slovo mladíkovi dalo sílu.

Jak býček s rohy silnými teď na dvoře poskakuje.

Tvé slovo dívce do vlasů jako ozdobu vložili.

35 Země svá města založená obdivuje.

(2. řádky fragmentární)

Páni, vládci,

aby svá srdce rozveselili, chválí tě.

40 Enlil, hora velika, spolu s tebou rozkazy udílí.

Enki, vládce hojnosti, vládce moudrosti,

pane, kterého miluje svatý An, ozdobo Eridu,

(ty), jenž rozkazy a úradky stanovíš, osud rozhodovat

znáš!

Hlavu jsi obrátil a měsíc sváteční do svého paláce

vstoupil.

45 ... jsi a (dny jeho) dosáhly svého počtu.

Tys nechal lidi v příbytcích přebývat,

(způsobils), že jak ovce jdou za svým pastýřem.

(2. řádky fragmentární)

50 Zbraně jsi odvrátil od lidských domů,

v domovech (všem) jsi zabezpečil klid.

Otec Enki na dobré sémě dává pohledět. Ať sémě

dobré vzejde!

Nudimmud ovci na berana pohledět dá. Ať vrhne

jehňátko dobré!

Krávě na býka pohledět dává. Ať porodí telátko dobré!

55 Kozě na kozla pohledět dá. Ať vrhne kůzlátko dobré!

Až z pole pole dobré vyjít necháš,

nechť navší kopce a hromady obilí!

(3. řádky fragmentární)

61 Enki, pán Abzu, spravedlivě ve velikosti své takto sám

sebe chválí:

„Otec můj, vládce nad nebem a zemí,
pro mne nebi i zemi zářivě vzéjít dal.

Můj starší bratr Enlil, pán všech cizích krajů,

65 všechny božské moci shromáždil, do ruky mi je vložil.

Z Ekuru, Enlilova chrámu,

jsem do Eridu, do svého Abzu vše nádherné přinesl.

Jsem dobré sémě zplozené divokým býkem,

jsem světlo veliké vycházející nad zemí, jsem mocný

pán Sumeru,

70 Jsem první mezi vládci, jsem otec všech cizích zemí.

Jsem velký bratr bohů, jsem ten, jenž nadbytek přináší

jsem strážce pečeti nebe i země,

jsem rozum i moudrost všech cizích krajů.

Spolu s vládcem Anem na trůnu rozsudek spravedlivý

vynáším,

75 s Enlilem, když na zemi jsem pohleděl, určuji osud,

osud na slunce východu určovat mi do ruky vložil.

Jsem ten, jehož bohyně Nintu něžně houpávala,

jsem ten, jehož Ninchursag nazvala dobrým jménem,

jsem ten, jenž před Anunnaky všemi kráčí,

80 jsem prvorozený svatého Ana!“

Když pán velikost svou vyhlásil,

když veliký kníže sám sebe vychválil,

šli Anunnakové v modlitbách a prosbách k němu:

„Pane, tvá noha na všem dokonalém spočívá,

85 ty víš, jak rozhodovat, velebený! Ó Enki, budíž ti

sláva!“

Podruhé v radosti veliké

Enki, pán Abzu, ve velikosti své spravedlivě sám sebe

chválí:

„Já jsem pán, jehož slovo je správné a převyšuje

všechno,

na mé slovo jsou budovány stáje a stavěny ohrady.

90 Sotva (mé slovo) k nebi se přiblíží, padá z nebe dešť

hojnosti,

sotva se k zemi přiblíží, s vodou množství kaprů
přípluje.

Na rozkaz můj vrší se hromady a kopce obilí.

Svůj dům, svatyni, na místě čistém jsem postavil,

jménem dobrým nazval,
107

Až k bažinám užovek můj dům stín svůj vrhá,

můj příbytek, jehož sumci s dlouhými vousy
k roslinám vyplouvají,

kapři se tam rákosím prodírají a ocasy vodu čerí,
ptáci z hnízd svých na mne štěbetají.

(8 řádků fragmentárních)

107 Můj nákladní člun »Koruna, kozoroh Abzu«

radost mi přivezl v sobě.

V mé velké bažině, na místě vyvoleném,

110 pro mne pluje rychle...

Kormidelníci v rytmu správném veslaře řídí,

zpívají písně sladké a skýtají řeč radost.

Ningirsig, v zemi Magan vládce,

pro mne v ruce žezlo zlaté svírá.

115 Pro mne, Enkiho, řídí můj člun »Koruna, kozoroh

Abzu«.

Já, vládce, chci jít,

já, Enki, k zemi své chci jít,

Já Enki, vládce osudů...

(1 řádek fragmentární)

120 Na zem svou radostně pohlédnu:

co má, dala mi, i ryby prostřela na stůl.

Na čisté místo...

na cedry, jež rostou tam, chci v úžasu hledět,
na Magan a Dilmun!

125 Já jsem Enki, nechť na mne pohlédnou!

Dilmunu člun nechť dřevo nakládá,

Maganu loď nechť pro mne za obzor pluje!

Člun nákladní z Meluchy

nechť stříbro a zlato

130 do Nippuru, k otci mému Enlilovi, vládci všech cizích
krajů, dopraví!

Ty, kteří domy žádné nemají, žádná města nemají,
nomády Martu, jsem já, Enki, zvířenou stepní obdařil!

Ke knížeti velkému, jenž ze země své vyšel,

Anunnakové vznešeně mluví:

135 „Pane, jenž velké božské moci, čisté božské moci
ovládáš,

na velké božské moci, na všechny božské moci jsi nohu
svou postavil,

nebe i zemi teď v šíři celé sis podmanil.

Tys v Eridu na čistém obrádním místě sluneční kotouč
přijal,

Enki, pane nebe i země, tobě buď sláva!“

140 Pro knížete velkého, jenž ze země své vyšel,

pánové, vládci, všichni,

kdo zaklínání Eridu znají

a do jemných sumerských látek zahalení jsou,

úřady zařikávačů v Abzu vykonávají,

145 teď na čistém obrádním místě k Enkimu otci nohy
kladou,

pro svého boha příbytek knížecí čistí,

volají jeho jméno při zastavení,

čistí mocnou svatyni Abzu.

Ve vnitřku jejím dali mocnému cypřiši, rostlině čisté,
vzejít.

150 Čistý... a mocný pramene tok Enkimu přichystali,
v zálivu eridském přístav dobrý ozdobili,

sypali (písek) pro dobrý přístav, mohutný přístav

»Kozoroha Abzu«.

Zakládají pro něho svatou část chrámu,

modlí se k němu...

(10 řádků fragmentárních)

165 Kapři rákosím spěchají k němu, ocasy vodu čerí.

Stín velkého znaku, pro ochranu v Abzu postavený,
se nad zemským povrchem prostírá, lidé se ho bojí.
Chrámy v hlubokých bažinách vystavěny se nad země
cizí zvedá.

Pán, velký vládce Abzu,

170 »Kozorohu Abzu« příkazy dává,
stromu měsú z Abzu dává nádherně (růst).

V Eridu, na svatém, nejdražším místě sluneční kotouč
přijal.

Mocný dozorce země, Enlilův syn,
vzal do ruky čisté veslo,
175 hrdina k Abzu hlavu svou zvedá.

(8 řádků fragmentárních, řádky 177—180 jsou zcela zničeny
na všech fragmentech)

Nimgirsig, pán na nákladním člunu,
185 pro pána v ruce žezlo svaté svírá.

Padesát bohů Lachamu z moře k němu vřídlně mluví,
vyvolávači křičí jak rackové na moři.

Králi, jenž je teď pln odhodlání, otci Enkimu, jenž
v zemi (hlavu svou zvedá),
knížeti velkému, jenž ze své země vyšel,
190 všichni teď hojnost nebe i krajiny ukazují.

Enki určuje osud:

„Sumere, horo veliká, krajino nebe i země,
do hrůzyplné záře zahalená! Od východu k západu
máš pro lid božské moci!

195 Tvé božské moci jsou mocné, nedosažitelné,
tvá podstata je dokonalá, nikdo ji neobjasní.

Na pravou moudrost tvou, na místo, kde byli zrozeni
boží, jak na nebe (nikdo) rukou nedosáhne.
Když vladaře zplodíš, je zahalen do pravé záře,
když kněze zplodíš, má na hlavě nasazenou čelenku.

Tvůj pán, mocný pán, jenž s králem Anem na trůnu
nebe sedí,

200 tvůj panovník, veliká hora, otec Enlil,
otec všech cizích zemí, závorou jak stromy zelenými tě
sevěl.

Anunnakové, velcí boží,
v tvém středu v Kiuru (místa) již zaujali,
v tvém chrámu giguonu osázeném stromy nyní již
hodují!

205 Sumere, dome, nechť ohrady tvé jsou postaveny
a krávy v nich jsou početné,
nechť ovčiny tvé jsou založeny a ovcí v nich je
nepřeberně!

Tvá svatyně giguonu nechť k samému nebi sahá,
tvůj dobrý dům nechť ruku svou k nebi zvedne!
Anunnakové ve středu tvém nechť osudy rozhodují!“

210 Šel ke svatyni urské.

Enki, pán Abzu, jí určuje osud:

„Město, které máš, co je zapotřebí, očištěné, ve slávě
stojící,
trůne nadbytku, který nad zemí se tyčíš, zelený jako
hora,

215 lese cypriši s mohutnými stíny, sám na sebe pyšný,
tvé božské moci dokonalé nechť uspořádány jsou!
Velká hora Enlil v nebi i na zemi tvé vznešené jméno
vyslovila.

Ty jsi město, jemuž Enki určil osud,
svatyně urská, šji svou až k nebesům zvedneš!“

Tedy do Meluchy, do země cizí, šel.

220 Enki, pán Abzu, osud jí určuje:

„Cizino černá, tvůj strom nechť je stromem velkým,
tvůj les horským stromem měsú,
trůny z něho nechť stojí ve vladařském paláci!

Tvůj rákos nechť je rákosem velkým, rákosem hor.

Hrdina na místě bitevním nechť si zavěsí zbraň!

225 Tvůj býk nechť je býkem velkým, býkem hor,
jeho křik bučením tura v horách.

Velké moci bohů nechť jsou tu vždy dokonalé!

Kohouti cizích krajů ať hřebínky z karneolu nosí!

Tvůj pták nechť je páv,

230 křik jeho ať slyšet je v paláci královském!